

նակ ու տիրական՝ ինծի կը մնայ վախիս դիտակցութիւնը : Եւ որ մէկէ մը չեմ վախնար, եւ որ ամենուն առջեւ կրնամ ծալել անտարբեր ու արհամարհող, կը վախնամ ինքն իրմէս : »

Ինչո՞ք չարատանջ հոգի : Անխմատ ու մանկական վախ մը սպառեց զինքը, ու կորսնցել տուաւ իրեն ազնուական յուզումի ու մտածումի բոլոր այն նուրբ ու հեշտալի քերթուածները որով իր հոգին լեցուած էր, եւ որոնց իրականացումին համար սակայն պէտք եղած խաղաղութիւնը երբեք չունեցաւ : Եւ յետո՞յ իրաւ անխմատ, մանկակա՞ն էր այդ վախը, բոլոր կորնչելի բաներուն ընկճող ըմբռնումին, դատապարտուածի, այդ վախը, երբ շատ անգամ մենաւոր սենեակին մէջ երկու ձեռքերովը գլուխը բռնած էր անձայն սարսափով մը, կամ դուրս՝ փողոց՝ վազած էր, մինա՞կ, մինա՞կ շննալու համար, ուրիշ մը հեա ըլլալու համար, — մինակ շննալու համար Անոր հետ, իր Թշնամիին հետ որ իր մէջը պահուած էր : Հիմա, հոգին մութ ու մայրական ծոցին մէջ, ալ զազրած են իր վախերն եւ իր խռովները :

Եւ ես, միւս-մինակ իմ մորմոքներուս հետ, ինքզինքս կուտամ զանգակներուն որ սեւ երկնքին մէջ անհունօրէն գեռ կուլան, կուլան մարդերուն տրտու՜մ ճակատագիրը :

ԶԱՐԵՆՆ ԿԱՐՍՍՍՅԱՆ

ԵՐԳԵՐ

— 0 —

Ա

Ո՛վ մայր երկիր, մի փչ կանգ առ ու լրսի՛ր Զաւակներդ հեկեկանքն ու արտատո՛ւք .
Նոխս մերկ են, անօրի են ու ծաւալ ,
Թաւաղում ես միկն դու ուղից անըստոյգ :

Ո՛ր ես ջանում քո զաւակները յոգնած,
Արագ սրացով շեղեմքի՛ր ձեղնեղով .
Ո՛ր ես դիմում, ուղից գրկող հրուսկայծ
Աշխարհների մէջ անոյնա լուռ սողալով :

Ա՛յ ղեկսի քաղցր այն սահմաններն հեռաւոր,
Որոնց մասին երագները ցանուցիր
Պատկեր են քո զաւակներին իրենում խոր,
Ո՛վ մայր երկիր, ղեկ այն կողմեր սրացիր :

Բ

Տես փոքորիկը երգում է կրկին
Տանքանի երգը խորին զիշեով .
Աշխի՛ր ծովում, շանթը անպերտ
Անազանքի սայլա են նորս երգին :

Իմ սիրտը խռոված երգում է մեկեղ ,
Նա էլ մի ծո՛ւ՛կ է, ծո՛ւ՛կ ջանքանքների ,
Փոքորիկից, շանթից, աշխից անեղ՝
Հրեկում են նորս շեշտերն անեղի :

Գ

Ների՛ր, Աստուած, չեմ հաւատում երկրեփին .
Այդ հաւասք ծաղր է դարձել ինձ հաւատ .
Չեմ հաւատում քե կայ մի կեանք երկնային ,
Որ անեմսն է մարդկութիւնը եւ արդար :

Թեեւ մայրս ինձ սովեցրեց քեզ աղօթել ,
Սակայն կեանքում աղ իս շուտով մոռացայ .
Անեմայն քան միայն իմ մեջ գրեցեղով՝
Ընկրթմանն անսպասելից հետացայ ...

Էլ չե՛մ իրենդրում եւ ոչ մի քան երկրեփից .
Մահեանից քե, եւ ոչինչ չեմ ըստաւում .
Չե՛մ աստափում կեանքի փառաց պայտաթից .
Իմ իրիւս անցին գեմս է աղ կրուում :

Եւ ես գիտեմ զոնուից անվախ , անթրտունք՝
Թըշուտ մարդու դասի հաւատ կրուեղով .
Դիտե՛մ զիմեղ ղեկ Դողդոթս անեղումեց,
Մահուանըս փարձ անեմսնի կեանք յուսալով :

Լինե՛ր անգամ անհամոքիւն մահից քե,
Չե՛ի՛ ցանկալ ապրիլ անկերը ու չըզգայ ...
Կեանքը քաղցր է, երբ ունի մա՛հ եւ իր հէս ,
Երբ կայ կրուի, սիրե՛լ-սիրուել, չա՛յուսալ :

ԱՐԱՄ ԶԱՐԳ

Լայպցիգ

